



Tak dokonalý,
že mu nelze odolat

ANO, PANE BOŽSKÝ

LUCIE SRŇÁNKOVÁ

LUCIE SRŇÁNKOVÁ

ANO, PANE
BOŽSKÝ

Lucie Srňánková
ANO, PANE BOŽSKÝ

Copyright © Lucie Srňánková, 2024
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Depositphotos

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Erika Hanáčková
Jazyková korektura Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-518-4

*Pro všechny, kteří věří
v lásku na první pohled.*

Kapitola 1

EVA

KOLEM MĚ BYLO PRÁZDNO A DUSIVÉ TICHŮ. ČTYŘI MĚSÍCE JSEM se s tím učila žít. Nedokázala jsem se vzpamatovat z toho, že mě tu nechal. Neuměla jsem se smířit s jeho smrtí. Odmítala jsem si připustit, že už se mi nikdy nevrátí, že už ho nevidím. Neucítím jeho vůni. Neobejme mě. Nepolíbí. Neřekne, jak moc mě miluje. A nevybudujeme to, co jsme společně plánovali.

Byl pryč. Nadobro.

Bolelo to.

Jeho smrt mě rozlámala na kusy. Udělala mi ze srdce hromádku prachu.

Zničila mě a s tím i všechny moje sny.

Neměla jsem chuť cokoli dělat nebo kamkoli chodit. Vyšla jsem z bytu jenom na pohřeb, který dolámal zbytky mojí poraněné psychiky. Ani do mé milované cukrárny mě Robert nedostal. Pracovali jsme tam od doby, kdy jsem ji otevřela. Veškeré starosti teď zbyly na něj. Byl mým nejlepším a jediným kamarádem, takže jsem mu důvěřovala.

Neovládala jsem svůj pláč, ale v přítomnosti Roberta ho ubývalo. Jenže jakmile odešel, padlo to na mě. Probrečela jsem celé hodiny, až mě oči bolestivě řezaly. Neustále se mi v hlavě

promítal náš poslední den. Naše poslední milování. Náš poslední polibek. Úplně poslední vyznání lásky.

Strašně moc mi chyběl.

Převalila jsem se z jednoho boku na druhý. Na vedlejší posteli ležel kus papíru. Dopis od Mathiase. Přitáhla jsem si ho k sobě. Za ty týdny jsem ho znala nazpaměť, protože jsem ho četla každičký den. Víím, že mi to škodilo. Robert mě přemlouval, ať ho uložím, ale já ho nemohla dát z ruky. Nešlo to. Při pohledu na Mathiasovo úhledné písmo jsem se znovu začetla.

Moje životní láska, můj poklade, moje sladká cukrářko.

Pokud čteš tento dopis, už nejsem s tebou. Uvědomuju si, že to pro tebe bude hodně těžký období plný smutku a bolesti, než překonáš moji smrt. Věřím ti, že to zvládneš, protože jsi silná.

Po přečtení prvních řádků tušíš, že moje nehoda nebyla náhoda. Naplánoval jsem to. Dochází mi, jak sílený to je. A nejděsivější na tom je vědět den svého definitivního odchodu. V době, kdy tenhle dopis píšu, mi zbývá poslední týden života. Je mi jasný, že zatím nic nechápeš, ale udělal jsem to i pro tebe.

Nejdřív vysvětlení, proč jsem tě opustil. Pamatuješ si na moje urputné bolesti hlavy, které mě dlouho trápily? Před pár měsíci jsem v kanceláři zkolaboval. Nepřiznal jsem se ti, protože by ses o mě bála ještě víc. Šel jsem k doktorovi a podstoupil několik vyšetření. Výsledek? Nádor na mozku.

Diagnóza byla neúprosná. Doktorů mi řekli, že mám maximálně půl roku života. Nedalo se to vyléčit, v lepším případě jen o něco málo oddálit. Odmítl jsem agresivní léčbu, která by stejně ničemu nepomohla. Na doporučení jsem přijal léky pro zmírnění nesnesitelných bolestí. Ke konci jsem bez nich nezahládal fungovat.

Určitě se sama sebe ptáš, proč jsem tu léčbu aspoň nezkusil nebo ti o svých problémech neřekl. Odpusť mi, lásko moje, ale nechtěl jsem, abys mě viděla jako trosku. Bylo pro mě nepředstavitelný, aby ses dívala, jak ze dne na den umírám. Záleželo mi na hezkých vzpomínkách, které ti na mě zůstanou. Kdyby ses probouzela vedle holohlavýho manžela nebo mě při umírání držela v náruči, tak bys měla i ty špatné vzpomínky. I proto jsem si užíval každou minutu s tebou a snažil se ti ještě nějaké vytvořit.

Všechno, co jsme spolu zažili, byly ty nejkrásnější roky mého života. Stala ses mi tou nejlepší manželkou pod sluncem. Bavilo mě s tebou poznávat svět a nabírat zážitky. Vždycky jsi mě podporovala a pomáhala mi, ať už se jednalo o pracovní, nebo osobní věci. Respektovala jsi moje zapálení pro práci a nenadávala na moje pozdní příchody. Vlastně si ani nepamatuju, jestli jsme se někdy pohádali. Myslím, že ne. Vzít si tě byl můj velký sen od prvního dne, co jsem tě tehdy potkal v kavárně. Splnilo se mi to, i když jen na krátko.

Ted, když tohle píšu, je mi strašně. Nedokážu zadržet slzy, takže snad se všechen inkoust nerozpije. Víím, že i ty budeš mít při čtení svoje nádherné zelené oči zalité slzami. Je mi jasné, že bys byla radši, kdybys se mnou mohla být do konce. Jenže já ti nechtěl umírat v náruči jako zbytky chlapa bez síly. Ukončil jsem to po svém.

Pokračoval bych v tom, jak jsi úžasná, nádherná, chytrá, šikovná, jak výborný jsou tvoje dortíky a jak bezmezně moc tě miluju, ale popsal bych tím další desítky papírů. Věřím, že to stejně všechno za ty roky se mnou víš. Přejdu tedy k jiným věcem. Můj právník vás pozve k přečtení závěti. Dle svého uvážení a svědomí jsem každému něco odkázal, a to včetně Roberta a Kuby, pro kterého to bude důležité kvůli firmě. Ty, jako moje manželka, samozřejmě dostaneš převážnou část

veškerého mého majetku. Tak bych to chtěl, i kdybys mojí ženou nebyla. Díky penězům budeš zaopatřena do konce života. Co uděláš s auty a byty, to je čistě na tobě. Mimochodem, převedl jsem ti na účet nějaké peníze, abys nemusela čekat do uvolnění dědictví. Uvědomuju si, že z těch peněz budeš mít obrovský respekt, ale jsi rozumná a poradíš si s nima. Nezanevří ani na naše byty v zahraničí, byla by to škoda.

Nakonec ještě pár drobností. Vysyp obálku. Najdeš v ní můj snubní prstýnek. Prosím tě, ulož mě s ním, ať tě mám u sebe i tady, na druhém břehu. Taky tě žádám, abyste s mými rodiči chránili pravdu o mojí smrti, ať to navždy vypadá jako autonehoda. A v neposlední řadě zbývá vyřešit působení Eduarda. Vždy jsem s ním byl maximálně spokojený, je precizní, loajální a velmi ostražitý. Zaplatil jsem mu doživotní rentu, aby tě vozil a hlídal. Neodmítej ho, budeš s ním v bezpečí. Sama víš, jak umí být lidi zlí, a hlavně novináři. Eduard tě bude poslouchat, ale má dané instrukce i ode mě. Bude s tebou, dokud bude moct.

Na závěr ti chci říct, abys kvůli mně nebrečela moc dlouho. Bolest odezní a všechno se srovná. Vím, že na mě jen tak nezapomeneš, ale zkus otevřít srdce. Najdi si nějakýho hodnýho chlapa, se kterým budeš šťastná, vezmeš si ho a založíš s ním rodinu. Zkusím ti je tady shora omrknout a vybrat ti toho pravýho, protože se pro tebe nespokojím jen tak s někým. Byla jsi mým nejcennějším pokladem, takže si zasloužíš statečnýho strážce. Hlavně ať tě miluje jako já, nebo víc.

*MILUJU TĚ a navždycky tě milovat budu.
Tvůj Mathias.*

Po každém čtení jsem si říkala, proč to udělal. Myslel na moje city a svoji hrdost, jenže pro mě bylo bolestivější o něj přijít takhle znenadáni, než kdyby mě na svoji smrt připravil.

Trochu jsem mu jeho rozhodnutí zazlívala, protože bych ho opravdu raději držela v náručí a byla s ním do posledního výdechu. Rozloučil se se mnou, a já o tom neměla nejmenší tušení. Těsně před tou plánovanou nehodou mi volal, že jede na schůzku, ale on jel na smrt.

Všechno, co mi po něm zbylo, bych bez přemýšlení dala za to, aby se mi vrátil. Přišla jsem o přítele, manžela a milence. Byl mi oporou, pomocníkem i poradcem. Staral se o mě a měl pravdu v tom, že jsme se nikdy nepohádali. Jen díky němu jsem vybuodovala cukrárnu, protože mi daroval peníze na její rozjezd. Vlastně jsem od něj žádala jen půjčku a část mu i vrátila, jenže on mi ji přeposlal na účet pro cukrárnu a zbytek nechtěl. Říkával, že je to investice do mé budoucnosti a v případě největší nouze mu to oplatím. Navíc lpěl na tom, že peníze jsou naše společné.

Pořád se mi v hlavě promítal jeho obraz. Byla jsem zahlcená nádhernými vzpomínkami na cestování, sbírání zážitků, na jeho modré oči a široký úsměv, na jeho upřímnou radost, když mi dal dárek nebo když se radoval z maličkostí. Vůbec jsem si ho neužila, jako by naše společné roky splynuly do pár dní. Netušila jsem, jak bez něj zvládnou normálně fungovat.

Zatím mi dělal společnost Robert. Už dřív jsme spolu bydleli, takže jsem mu nabídla, aby se ke mně nastěhoval. Stejně se mnou trávil většinu dní i nocí. Vzájemně nás nemělo co překvapit, protože jsme na sebe byli zvyklí. Laťku silného přátelství zvedly i zvuky, které často vycházely z jeho pokoje, když si tam přivedl pánskou návštěvu.

Ano, byl pro mě neškodný, proto se mnou spal v posteli, já se v ní sama necítila dobře. Sice jsem toho naspala dost málo, ale bez něj bych nezavřela oči ani na pár minut. Ještěže jsem měla aspoň jeho, jinak bych dávno skončila v blázinci nebo na antidepresivech.

Kapitola 2

EVA

TRVALO MI NĚKOLIK DALŠÍCH DNÍ SE ROZHOUPAT A NĚCO SE sebou udělat. Vykročit mimo byt. Odjet na místo, které můj manžel vybudoval a tolik miloval.

Mathiasova softwarová firma sídlila v hypermoderní budově o dvou patrech a byla celá ze skla. Hned při vstupu mě popadl záchvat paniky. Naposledy jsem tam přišla pár dní před jeho smrtí, abych ho vytáhla na oběd. To jsem si ještě myslela, že je v pořádku. Mým tělem projel výboj vzteku, že jsem na něm nic nepoznala.

Snažila jsem se uklidnit dlouhými, pomalými nádechy. Nejradši bych se otočila na podpatku a utekla, jenže jsem slíbila Kubovi, že přijdu. Už bylo potřeba dořešit organizaci firmy a vyklidit Mathiasovu kancelář. Do toho se mi chtělo ze všeho nejmíň. Probírání jeho věcí mě čekalo i doma a to mě děsilo.

Oklepala jsem se a pokračovala po schodech do druhého patra. Nahoře jsem prošla chodbou až k otevřenému prostoru s rozestavenými stoly, u kterých posedávali zaměstnanci. Prokličkovala jsem kolem nich rovnou do centrální části. V samotném čele sídlil Mathias. Místo zdí měl sklo, aby na všechny viděl, ale daly se zatáhnout rolety.

Těsně u dveří stál stůl, u kterého seděla moc hezká, štíhlá zrůčka. Vždycky mě těšilo, že nebyla Mathiasův typ. Poprosila jsem ji, aby zavolala Kubu, a zavřela se do kanceláře. Okamžitě mi vyhrkly slzy do očí. Opřela jsem se zády o dveře a pokoušela zklidnit nahromaděné emoce.

Zhluboka jsem natáhla vzduch do plic a rozhlídla se kolem sebe. Kancelář byla sice tmavá, ale díky oknům sahajícím od podlahy po strop se v ní rozlévalo hodně denního světla. Přímo proti mně se vyjímal velký masivní stůl s černou deskou z matného skla a černým koženým křeslem. Po pravici jsem měla skříň a věšák, na kterém visel Mathiasův oblek. Po levé straně byla odpočinková část s koženým gaučem a stolkem. V tom koutku jsem dost často sedávala, nebo jsem seděla na Mathiasovi a zlobila ho. Nevadilo mu to, rád se jednou za čas nechal rozptýlit.

Přešla jsem ke stolu a posadila se do jeho křesla. Obklopil mě pocit objetí, jako by se za mnou ocitl Mathias. Oči mi sklouzly po ploše přede mnou. Ležel tam jen notebook a v rohu rámeček s koláží z našich fotek. Dělávala jsem mu je poměrně často, aby nekoukal stále na tu samou. První ode mě dostal po pár měsících vztahu, když už jsme nasbírali nějaké společné zážitky. Průběžně jsem je měnila za fotky z dovolených, společenských akcí nebo za momentky. Tahle koláž byla směsicí momentek ze všedního dne, fotek z víkendu na Ibize a úplně poslední dovolené na Zanzibaru. Při pohledu na to, jak jsme zářili štěstím, mi vyhrkly slzy do očí.

Vyrušilo mě tiché zaklepaní. Rychle jsem si otřela tváře. Kuba, Mathiasův nejlepší kamarád a kolega, došel ke mně a posadil se na protější židli.

„Jak ti je?“ ptal se mě pokaždé, když mi volal. Byli jsme v kontaktu jednak kvůli přátelství, ale hlavně kvůli firmě, která teď v podstatě patřila nám oběma. Podle závěti totiž přenechal Mathias polovinu mně a druhou Kubovi.

„Hrozně. Nelepší se to. Všechno kolem mi ho připomíná.“

Soucitně se pousmál. „Chápu, ještě je to relativně čerstvý. Ale jestli se necítíš dobře, tak počkáme. Potřebuju probrat spíš organizační věci, který bez tebe nesmím rozhodnout.“

Kuba spustil a vysvětlil mi, k čemu všemu musím dát souhlas. Nejzásadnější bylo najít někoho, kdo se ujme jeho původní pozice. Samozřejmě že jsem mu to odkývala. Neměla jsem problém s žádným z jeho kroků. Dělal je pro dobré fungování firmy, a já tomu stejně nerozuměla.

Po vyřešení důležitého jsme se pustili do úklidu. Kuba prošel skříně a v nich uložené šanony, které si chtěl později vzít k sobě. Na mě zbyl počítač a šuplíky u stolu. Už mě ani nepřekvapilo, když jsem v notebooku nic nenašla. Teda kromě vzkazu na ploše: *Věškeré pracovní věci jsem přesunul na firemní disk*. On vážně myslel na každý detail.

Zaměřila jsem se na šuplíky. Ve vrchním se nacházelo pár papírů, tužek a dalších drobností s logem firmy a taky Mathiasovo oblíbené pero se zlatým nápisem, kterým podepisoval smlouvy. Měl ho jako takový talisman. Prostřední dvě zásuvky zely prázdnou. Ovšem obsah té spodní mě šokoval, až jsem zalapala po dechu.

Tři krabičky léků, štos lékařských zpráv, tablet, klíče od našeho bytu a jeho parfém Ralph Lauren Polo Blue. Zrovna tuhle vůni miloval, díky sladkému, ale aromatickému tónu, a modrý flakon evokoval nekonečnost a energii moře. Mathias zbožňoval vodní sporty i mořské plody a mě k tomu přivedl.

Nejhorší byl pohled na léky. Sevřel se mi z toho žaludek i srdce. Vybavilo se mi, jak psal o nesnesitelných bolestech. Zároveň jsem pochopila, proč jsem doma žádné léky nenašla,

když je schovával v práci. Domů si nejspíš nosil jen snadněji schovatelná platička.

„Nikdy by mě nenapadlo,“ ozvalo se nade mnou, „že by něco takovýho udělal schválně.“ Kuba stál vedle mě, vůbec jsem ho neslyšela se přiblížit.

Natočila jsem hlavu mírně bokem. „Ani mě ne. Asi to vyzní divně, ale jsem na něj našťvaná. Mnohem radši bych ho držela za ruku a trávila s ním zbytky dní, dokud by nevydechl naposledy.“ Slzy mi znovu zaplavily oči. Párkrát jsem zamrkala, aby se nedostaly ven. Marně, stejně mi utekly.

Kuba mi stiskl rameno. „Jen čas zahojí rány. Pak bude zase dobře.“

„Mám pocit, že to nikdy nepřebojí. Není tu čtyři měsíce a pořád mi strašně chybí.“ To už mi slzy tekly proudem a nos se plnil.

Pevně mě zezadu objal a dodal mi tím trochu mužské podpory, kterou jsem v tu chvíli postrádala. Chytila jsem se ho za předloktí.

„I mně chybí. Znali jsme se od školky. Vždycky byl skvělej kámoš, ale neskutečně tvrdohlavej. Štve mě, že jsem nic nepoznal. Neviděl jsem u něj žádný léky ani si nevšiml, že by ho něco trápilo. Asi jsem pro něj nebyl zas tak dobřej kámoš.“ V jeho hlase se odráželo zklamání i smutek.

„To není pravda. Lepšího kamaráda si nemohl přát. Měl tě moc rád.“

„Sakra!“ zaklel a potáhl nosem. „Kdyby to šlo, nějak bych mu pomohl. Daroval bych mu kostní dřev nebo orgán. Prostě cokoliv, abych ho zachránil. Proč to, do hajzlu, musel mít na mozku?“

Říkala jsem si to samé. Bylo to nejhorší, rychlé a agresivní. „Netušíš, jak moc si přeju, aby se vrátil. Každý den čekám, že se objeví mezi dveřma. Jenže on se nevrací.“ Slzy mi stékaly po tvářích, až sklouzly na Kubovy ruce.

Obratně si mě otočil čelem k sobě, klekl si na zem a vtáhl si mě do objetí. Dovolil mi, abych se mu vybrečela na rameni. Pláč mi nepomáhal se někam posunout nebo zapomenout na Mathiase, přesto jsem v ten moment dala průchod emocím.

Kapitola 3

EVA

VŠECHNY PŘINESENÉ VĚCI JSEM DOMA ODNESLA DO JEHO ČÁSTI šatny. Když jsem viděla police a věšáky plné oblečení, bot a doplňků, přejel mi mráz po zádech. Do vyklízení se mi vůbec nechtělo. Připadalo mi, že se ho tím zbavím úplně. Na druhou stranu, dívat se na to mi lámalo srdce. Čekala jsem, že vkročí do bytu a půjde se převléct.

Z tašky jsem vytáhla akorát lékařské zprávy a sesunula se s nimi na zem. Tušila jsem, že nebudou lehkým a příjemným čtením, ale musela jsem vědět celou pravdu o jeho problémech.

Četla jsem jednu zprávu za druhou, horem a dolem, jenže byly plné odborných názvů a výsledků vyšetření. Zpočátku jsem vůbec ničemu nerozuměla. Zvědavost mě dohnala k hledání na internetu. S jeho pomocí jsem zjistila, že se mu nádor zvětšoval a nešel odstranit. Kvůli tomu mu utlačoval mozkovou tkáň, proto měl bolesti hlavy, nevolnosti a často zvracel. Dokonce se potýkal se závratěmi, výpadky paměti a motoriky.

Nedokázala jsem zadržet slzy, ve kterých se mísily výčitky, zoufalství a bolest. Vědomí, že trpěl a já nepoznala, že mi umírá před očima, mě drtilo jako zdi posouvající se proti sobě.

Přesto zvládal být dobrým manželem, milencem i šéfem a vše zorganizovat, aby to klapalo i po jeho smrti. Zevnitř mě rvalo na kusy to, že zrovna on si musel tímhle projít. On, osmdvačcetiletý, silný sportovec se sklonem k zdravému životnímu stylu. Ten, který nikdy nikomu neublížil. Život není fér.

„Proč ty, Mathiasi? Proč si tě osud vzal do rukou? Je mi to moc líto, miláčku. Přála bych si tě obejmout, aspoň na pár minut,“ mluvila jsem sama se sebou. Nejspíš jsem začínala bláznit.

Čím déle jsem tam seděla, tím víc mi opuchaly oči a pohlcoval mě třes. Z posledních sil jsem se natáhla po nejbližším saku, stáhla ho z ramínka a zabalila se do něj. Stočila jsem se do klubíčka na podlaze a přebytečnou látku na hrudníku si přitáhla k obličejí. Spánek si mě vzal za pár minut.

Všude kolem mě se pod dopadem slunečních paprsků třpytil sníh, který pokrýval louky i tyčící se hory. To místo mi bylo povědomé. Podívala jsem se dolů na svoje tělo. Seděla jsem na lehátku zabalená v huňaté šedé dece. Oči mi sjely na dřevěnou podlahu, dokud nenarazily na roubenou chalupu. Stačily mi tři vteřiny, aby mi došlo, že jsem u našeho domu v Alpách.

„Ahoj, lásko,“ ozval se za mnou hlas, který mnou prohnal šok.

Prudce jsem se otočila, až mi z nohou sklouzla přikrývka. V širokém proskleném vchodu na terasu stál Mathias ve světlých džínách a béžovém svetru. Zírala jsem na něj s pootevřenou pusou. Dech se mi úplně vytratil.

Doširoka se usmál a vydal se ke mně. „Nečekala jsi mě, vidí?“

Kroutila jsem hlavou, zatímco můj pohled kopíroval každý jeho ladný krok. Přšel ke mně a posadil se na vedlejší lehátko. Nedokázala jsem se na něj nedívat. Měl hladce oholené tváře, upravené vlasy a celkově vypadal krásně, tak jako vždycky. Oči mu jiskřily radostí.

„Co tady děláš?“

„Přišel jsem za tebou. Posuň se kousek dopředu.“

Poslechla jsem ho. Sedl si za mě, přitáhl si mě mezi nohy a pevně mě objal. Opřela jsem si o něj hlavu. Nosem mě šimral po tváři, krku a natahoval moji vůni. V jeho náručí mi bylo krásně. Milovala jsem chvílky, kdy jsme se k sobě tulili.

„Chyběla jsi mi.“

„Ty mně taky. Chybíš mi každé den, každou hodinu i každou minutu. Je mi bez tebe smutno.“

„Já vím, lásko,“ políbil mě do doličku pod uchem. „Teď jsem s tebou a zůstanu, dokud mě budeš potřebovat.“

„Potřebovala jsem tě celý čtyři měsíce. Pořád čekám, že je to jenom noční můra a já se z ní probudím. Chci zpátky všechno, co jsme spolu měli.“ V očích se mi začínaly shromažďovat slzy.

Nešťastně si odfoukl. „To bych moc chtěl i já, ale nejde to.“

„Proč jsi mi nic neřekl? Musel jsi hrozně trpět.“

Něžně mě prsty hladil po břiše. „Bylo pro mě těžký srovnat se s tím, že brzo umřu. Nemohl jsem ti o tom říct, protože bych ti nezvládl dát dostatečnou oporu. Uvědomuju si, že ti moje rozhodnutí ublížilo. A je mi jasný, že bys se mnou chtěla bejt do poslední chvíle, jenže bych nesnesl, abys koukala na plešatou, rozpíchanou trosku svíjející se v bolestech.“

Už jsem dál neudržela slzy za víčky, pomalu se mi koulely po tvářích. „Vždyt jsme si dali slib, Mathiasi.“ Natočila jsem se čelem víc k němu, abych na něj viděla. Jeho pohled se leskl. „Pamatuješ? V dobrém i ve zlém. Ve zdraví i v nemoci. V bohatství i chudobě. Vždycky bych tě milovala.“

Položil mi dlaň na krk a palcem mě hladil přes hranu obličej. Jeho smutný výraz mi napovídal, že si je moc dobře vědom, že mi tím ublížil. „Uznávám, nebyl to nejlepší nápad, ale aspoň ses netrápila dvakrát. Jednou při oznámení a podruhé za několik měsíců. Určitě by ti nepřidalo trávit se mnou čas u nemocniční postele. Tak se tím, prosím, přestaň trápit. Nechci, abys plakala.“

Potáhla jsem nosem. Na jazyku mi ležela spousta slov, kterými bych dokázala argumentovat proti jeho rozhodnutí. Přesto jsem raději mlčela, jen jsem dala průchod slzám. „Naše naplánovaná budoucnost, náš společnej život je pryč, tak jak nemám brečet?“

Obočí se mu zkroutilo, jako by jí prošla bolest. Palcem mi setřel slzy z tváří. „Neplakej. Dej tomu čas a všechno se spraví.“

Snažil se mě uklidnit, jenže pohled do jeho modrých očí mi lámal srdce. Ráda bych se do nich dívala naživo a navždycky. „Nedokážu bez tebe žít,“ zavzlykala jsem. „K čemu mi je majetek a peníze, když ti za ně nemůžu koupit život a zdraví? Ztratila jsem to nejcennější, co jsem měla. Tebe.“

S těžkým výdechem na pár vteřin zavřel víčka, aby zadržel pláč. Přitáhl si mě za krk k sobě a něžně mě políbil. Jeho rty byly měkké, horké a chutnaly, jak jsem si je pamatovala.

„Nikdy tě neopustím. Zůstanu v tvém srdci a vzpomínkách. Ale počkám na tebe tady a jednou se zase sejdem.“

Představa, že to přijde za desítky let, mě ještě víc rozbrečela. „Můžu za tebou jít hned?“

*Výhružně vykulil oči. „Na to okamžitě zapomeň! Nepatříš sem.“
„Ani ty ne. Ty patříš ke mně.“*

Přitiskl si mě k sobě a sevřel do objetí. „Vím, že se ti teď všechno zdá nemožný a cítíš jenom stesk. Musíš se zaměřit na jiný věci. Měla bys zase začít pracovat. Cukrárnu sis vybojovala, tak ji neodstrkuj a věnuj se jí. Běž ven, vyvětrej se, zajdi si na nákupy nebo jdi s Robem na kickbox, tam se aspoň vybijíš.“

Zvedla jsem k němu hlavu. „Nemám chuť někam chodit.“

„Lásko, sezení doma ti nepomáhá. Moc tě prosím, běž ven.“

„Nedokážu to.“

„Dokážeš. Už jsi byla ve firmě a jít na procházku bude daleko jednodušší, protože se nebudeš muset zaobírat mýma věcmi. Zkus to. Kvůli mně.“